

NATALY CASTLE

PRAVIDLA
SEXU

PRAVIDLA SEXU

Nataly Castle

Pravidlo I.

Domov. Útulný domov. Domov plný měkkého hýčkového tepla. Domov provoněný sladkým perníkem a teplým čajem. Domov, to nejkrásnější místo na světě, které nás nikdy nemůže zklamat. Ten, který má pro nás zásadní emocionální rovinu. Místo plné lásky a bezpečí. Místo, do kterého patříme a které nás definuje, formuje, ale i chrání. Domov, jaký jsem nikdy neměla. Ten můj domov byl plný lži, odmítání, opovržení a direktivy.

Všichni byli dětmi, ale i přesto málokdo dokáže soucítit se svým vlastním dítětem nebo před ním jenom uznat chybu, tak aby neutrpělo jejich ego.

Nikdy jsem nebyla průbojná jako ti, ke kterým jsem vzhlížela, nikdy jsem nebyla sebevědomá a nebyla jsem si ani jistá ničím, co jsem kdy dělala. Ale vždycky jsem byla originální a možná i kreativní. Když jsem se pro něco nadchla, dala jsem tomu ze sebe úplně všechno, jako bych tím byla posedlá. V kombinaci s mojí téměř bezmeznou důvěřivostí a dětskou naivitou to ze mě dělalo ideální oběť mnoha zvrhlíků s různými psychickými, snad až psychiatrickými poruchami. Bylo jen otázkou, jestli jsem spíš já nebyla vhodnější kandidátkou na léčbu než oni. Co je vlastně správné?

Být mírumilovným sběračem, nebo tím pověstným lovcem? Citlivým a milým, který nastaví druhou tvář, který se rozdává a odpouští a miluje všechny okolo? Přesně taková jsem byla já. Anebo dravá, nekompromisní, nelítostná a vítězí? Taková jsem chtěla být.

Chtěla. Chtěla, to ano, ale ne dost na to, abych toho dosáhla. Myslela jsem si, že povaha člověka, to, jaký je, se nedá změnit, že sběrač se nikdy nemůže stát lovcem, že je na to příliš slabý. Že raději ledacos překousne a přetrpí, než by se vzepřel. A co hůř, nedokáže se vzepřít ani sám sobě. Nevěřila jsem ani, že tohle někdy v životě vyslovím beze studu, tehdy sobě vlastním.

Ano, narodila jsem se jako sběrač, ale zemřu jako lovec.

Žila jsem v malém domku s matkou, babičkou a dědečkem, kteří mě společně vychovávali. Jejich výchova byla přísná, až direktivní, na dětské otázky nebyl prostor. Neustále jsem slyšovala zaklínadla jako: až budeš chodit do té a té třídy – dozvíš se to. Nebo: když mluví dospělí – šoupej nohama... nebuď zvědavá, budeš brzy stará... do toho ti nic není... na to jsi ještě moc malá, dočkej času jako husa klasu a podobně. Po každé zvědavé otázce jsem poslouchala totéž. Jejich slova je zbavovala odpovědnosti za moje znalosti a vědomosti. Neměla jsem nárok na informace, a to ani na ty rodinné, které se mě přímo týkaly nebo dotýkaly.

Jako malou mě nazývali „bebíčkem“, ufnukanou holčičkou, která brečela při každém pádu, tříске nebo modřině. Než bych šla do konfliktu, raději jsem zalezla doma v obýváku pod stůl a předstírala jsem, že nejsem. Proto jsem se celý život přizpůsobovala a dělala, co se mi řeklo. Bylo to tak jednodušší a byla jsem tak vychovaná. Zdravila jsem všechny dospělé bez výjimky a poslušně odpovídala na všechny položené otázky. Tiše jsem si v sobě nesla svůj úděl a večer v posteli panence tiše žehrala na ten nespravedlivý svět všude okolo. Ona jediná

mi rozuměla. Jí jediné jsem se mohla vyplakat. Tiše mi naslouchala a nedovolila si nesouhlasit, přesně tak jako já.

Uvnitř rodiny jsem byla spoutaná, ale venku mezi dětmi jsem byla doslova ve svém živlu. Tam mě nikdo nesvazoval zbytečnými pravidly. Tam jsem to byla já.

Ale jako v každé skupině lidí, i v té naší se čas od času objevovaly hádky a spory. Když někomu z naší party někdo křivdil nebo ublížil, odvolával se ten dotyčný hned na svého tátu s tím, že on ho pomstí nebo že přijde a postaví se za něho. Přirozeně se ihned všichni museli leknout. Pro nás to byla autorita z nejvyšších.

Já se na něho odvolat nemohla. Za mě se nikdy nikdo nepostavil. Od mala mi říkali, že ten můj se s matkou rozvedl a bydlí jinde.

Holky si pod stromeček přály panenky, kluci autíčka. Já si nepřála nic jiného než svého vlastního tatínka. Troufalé od šestileté holčičky, co se nesměla ptát a musela být za všechno vděčná. Od té, která se zdála být rodině jen na obtíž. Nikdo se neptal na její přání, na její sny, pocity, stesky a obavy. Nikdo.

Byl krásný den. Letní slunečná sobota. Seděli jsme u rybníka na mole a jen tak jsme si povídali jako jindy, kdy jsme si chodili, kam se nám zachtělo.

„Spoustu lidí si myslí, že dokážou ovládat jiný lidi, ale přitom nedokážou ovládnout ani vlastní život,“ prohodila jsem a přitáhla si kolena pevně k hrudi.

„To je fakt,“ souhlasil můj první a úplně největší kamarád z celý výhradně klukovský party, kam jsem patřila.

„No jasně, že je to fakt. Jsou to mozkový chudáci,“ zasmála jsem se.

„Mozkový chudáci,“ zopakoval. „Jako třeba ta kráva na matiku, myslí si, že nikdo nemá tahák, jenom protože ho nevidí, ale když ho někdo má a ani ho nepoužije, tak mu dá kouli, chápeš to?“ Položil se na zohýbaná dřevěná prkna. „Víš, co udělám, až budu dospělej? Budu říďa já a vyhodím ji. Mrchu blbou,“ nadchl se pro tu myšlenku.

Pomalu jsem se postavila a ohlédla se na něho.

„To je ono, ovlivnit dění,“ pronesla jsem souhlasně. Ležel a stále si pohrával s tou myšlenkou vlastní moci. Podívala jsem se do tmavé vody a skočila. Zadržela jsem dech a ponořila se co nejhlouběji, až jsem chodidly rozvířila bahno na úplném dně rybníka a podplavala molo.

Člověk dokáže ovlivnit svět vlastní vůlí.

Když budu chtít, už se nikdy nevynořím. Nikdo mi nebude poroučet a přikazovat. Nikomu doma nebudu překážet a otravovat.

Omámená vlastní mocí jsem byla rozhodnutá zůstat pod vodou už navždy.

Bylo mi dvanáct a dodnes nevím, jestli bych to dokázala dotáhnout do konce, ale nebýt tam on, můj kamarád – můj zachránce, určitě bych to byla zjistila.

Můj táta se o mě nikdy nestaral. Bylo mu jedno, jaký mám známky, bylo mu jedno, kdy přijdu domů, bylo mu jedno, s kým chodím, bylo mu jedno dokonce i to, jak se mám. Bylo mu fuk, kde bydlím a jestli vůbec mám kde bydlet, a vlastně i to, jestli vůbec žiju. Znal mě jen jako holku odvedle, nic víc, nic míň. S tím rozdílem, že on věděl, že jsem jeho dcera. Jemu to stačilo a nejspíš i vyhovovalo.

Já ho znala jako toho sympatického chlápka z dolního bytu, co nám občas přijde říct, že jsme je vytopili, a nerozčiluje se. Jen se na mě občas na ulici usměje a oplatí mi formální pozdrav, nikdy víc, nikdy míň.

Až v patnácti jsem se od příbuzných dozvěděla, že bráchův táta, kterému léta píšu srdceryvný dopisy a prosím ho v nich, aby se k nám nastěhoval a zachránil mě, je pro mě úplně cizí chlap, o kterém si jen dělám falešný iluze.

Vydedukovala jsem si tenkrát, že musím být adoptovaná. Všechno tomu nasvědčovalo a mně to všechno zapadalo do sebe. Bráchu všichni milovali, ale já byla doslova pátý kolo u vozu, jak mi matka často říkala. Já slýchala otázky typu: Proč jsi tak pitomá? Kdy už konečně dostaneš rozum? Jak může bejt někdo tak pitomej jako ty? Postupem času: Kdy už konečně vypadneš z baráku?

Jako dítě jsem to těžce nesla. Navíc když jsem jako jediná měla její příjmení za svobodna, než si prošla tříměsíčním rychlomanželstvím s bráchovým tátou. Jako bych k nim nepatřila.

Zeptala jsem se jí napřímo, když takovéhle konverzace u nás bývaly zapovězené. Udělala výjimku a všechno mi ne zrovna citlivě vyklopila.

Můj otec měl rodinu, manželku a dvě děti, když si s mojí matkou začal, po krátkém románku na to přišla jeho žena, on se poslušně vrátil k rodině a moji těhotnou matku opustil. Jak jednoduché.

Můj sen, moje vroucné přání se náhle rozplynulo, já nikdy nebudu mít svého tatínka, ke kterému bych se mohla večer přitulit, který by mi byl oporou před těmi, kteří jsou na mě zlí. Já ne, nepatří mi a nikdy mi patřit nebude. Pro mě to byla obrovská rána.

Opustila jsem svoji partu, přestala se kamarádit, přestala jsem chodit ven. Nedokázala jsem si najít vztah, někomu věřit. Celý svůj dosavadní život jsem žila v naději a ve lži.

V šestnácti jsem se osmělila a začala vyhledávat pofiderní společnost místních rebelů. Vyhledávala jsem jen povrchní vztahy. Záleželo mi na tom, aby mě kluci milovali, čím víc jich bylo, tím víc mě to uspokojovalo. Nešlo mi o sex, šlo mi jen o jejich zklamání, snad i utrpení, když jsem jejich naděje rázně ukončila. Mstila jsem se tak všem klukům a mužům za to, co mi provedli rodiče. Nebylo to fér ani k nim, ale ani ke mně.

Milovala jsem malování, krajiny, postavy, cokoliv, co mi právě padlo do oka. Z drobného kapesného jsem si kupovala čtvrtky a tužky a věnovala tomu po škole veškerý volný čas. Když si toho všimla moje teta, doporučila mi vyšší grafickou školu u ní ve městě s tím, že bych mohla bydlet u ní. Její dcera už odrostla a jako úspěšná lékařka si postavila dům, kde si zřídila vlastní soukromou ordinaci.

S radostí jsem souhlasila a pustila se do samostudia malby, různých stylů a malířů, abych byla na příští rok připravená a abych věděla, co mě čeká. Tolik jsem se těšila.

Matka souhlasila. Přišlo mi to zvláštní – vždycky chtěla, abysme se už konečně začali živit sami.

Vyplnila jsem společně s tetou přihlášku a následně byla na základě posouzení mých kreseb přijata.

Netrvalo dlouho a přišla studená sprcha. Matka mi jednou večer jen tak mezi večerními zprávami a dalším dílem nekonečného seriálu suše oznámila, že moji účast na škole zrušila. Prostě jsem už velká a měla bych se konečně postavit na vlastní nohy.

Komunikace, to byl celoživotní problém naší rodiny. Já jsem jako černá ovce celý týhle bandy. Ne že bych komunikovala málo nebo naopak příliš, prostě mám ráda, když si věci jakože vyjasníme napřed. No a právě to se u nás nesetkávalo s pochopením. Dám příklad: Stěhujeme skříň. Já všem vysvětlím, co, jak a kam. Tak to ale dělám jenom já. Moje matka, ta jenom udělá „mmm“ a gesto hlavou ke skříni. To ještě jde. Každý pochopí, že jde o skříň, i to, že se bude někam stěhovat. Ale to je tak všechno. Jí to stačí. A už se na mě valí skříň. Držíme ji, je těžká jako prase. Tak dáš doplňující otázku: „Kam?“ Jaké překvapení, když odpovědí je: „Tam“, doplněné o ironické „...ne“, aby mi ukázala, jak hloupá je to otázka, když mi z úvodního „mmm“ a pohledu na skříň nedošlo, že „tam“. Při druhém meetingu jsem zrovna chytala skříň, takže ukazovací pohled-gesto na místo určení mi bohužel uniklo. Navíc nejsem urážlivá. Třeba to

myslela jakože „tam ne“, nedá se nic dělat. Ptám se znovu: „Konkrétně kam myslíš?“ To už ale pění. „Sakra, tam.“ Perfektně specifikuje místo letným pohledem. Ok. Jdu tam, kam se domnívám, že by se hodila. Samozřejmě že špatně. Tak se chvíli přetahujeme, až docela vybublá. „Pusť to!“ zvýší agresivně hlas. „Si to radši udělám sama.“ A tím naše spolupráce, ale i veškerá komunikace končí, protože se urazí.

Našla jsem si práci a jako účetní ve zdravotní pojišťovně začala novou etapu života.

Moje práce mě snad ze začátku bavila, pár měsíců. Měla jsem pocit, že jako účetní v pojišťovně spravující faktury lékařů se s některým z nich můžu blíže seznámit. Ale brzy jsem pochopila, že život účetní je plný nudných dokladů, výkazů a výpisů namísto slibných schůzek s inkasujícími boháči.

Měla jsem co dělat, abych ty pocity vyrušila.

Každý den jsem seděla rozespale na vlakovém nádraží a každý den jsem znuděně a zčásti znechuceně čekala na brzký ranní vlak o páté. Stejně ospalí lidé posedávali opodál, někteří postávali venku a lačně potahovali lahodný dým ze svých cigaret. Každý den ten samý pohled, ta samá jízdenka, stejní tiší šedí lidé a stejný špinavý vlak páchnoucí jakousi dezinfekcí. K smrti stejně nudná cesta den co den.

Každej den to samý. Odpíchnout si, vylézt dvě patra, usmát se na ženský v kanclu a posadit se za stůl. Nacvakat faktury do kompu, udělat si kafe, pokecat s ženskýma o hadrech, přihlásit se na účty a zaplatit doktorům, projít maily, zaúčtovat příspěvky na očkování dárčům krve. Odnést peníze do banky. Zastavit se na oběd, vždycky

v té samé restauraci. Projít krámkem s hadrama, případně si koupit něco na sebe, a zase zpátky ke stolu. Projít podklady pro fakturaci lékáren. Odpíchnout si odchod a k večeru se hodinu a půl vracet vlakem domů.

Stereotyp jak kráva, navíc sama, koho za stolem v kanceláři můžeš asi tak potkat. Tohle nebyl můj sen. Ale jo, měla jsem dost peněz na to, aby mi vystačily na ježdění domů, oběd a jeden hadřík měsíčně. Co z toho? Občasné sexuální potřeby jsem nezávazně řešila s ženatým spolužákem ze střední. A tak nebylo divu, že jsem si raději po pár schůzkách chtěla sehnat antikoncepci. A tak jsem si našla ordinaci, ve které se střídal praktický lékař s gynekologem, blízko banky, kam jsem denně pracovně chodila odnášet peníze placené v hotovosti v pokladně.

V prázdné čekárně byly na dveřích vylepené dvě cedule, jedna s ordinačními hodinami praktického lékaře a druhá pro gynekologickou ordinaci. Ještě jsem se ani nestihla podívat na dnešní den a už se otevřely dveře.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem nervózně jako první.

„Dobrý den, co potřebujete?“ zeptala se postarší sestra.

„Mám takový problém,“ odpověděla jsem tiše.

V tu chvíli z ordinace za sestrou vyšel doktor ve středních letech, v ruce držel bundu a chystal se k odchodu. Když mě uviděl, postavil se hned vedle sestry, aby si poslechl, proč jsem přišla.

„Jaký problém?“ zatvářila se otráveně.